

To pot gre zares

ZADNJA postaja v najinem potevanju je bil Litostroj, kjer smo »ukradli« nekaj dragocenih trenutkov direktorju Marku Kržišniku, ki je najprej poudaril, da je Litostroj proizvajalec investicijske opreme:

• »Naše stanje je odvisno od politike investiranja, bolj kot od drugih faktorjev. Letos sprejemamo vrsto gospodarskih predpisov, ki urejajo predvsem finančne odnose

med podjetji in na relaciji družbena skupnost — podjetja. Litostroj je v svojem gospodarstvu le toliko stabilen, da ga noben instrument direktno ne zadene. Indirektno pa je sedaj še težko ustvariti pregled, vendar imamo dolžnike, ki nam računov ne plačujejo v treh mesecih. Posledice ne bodo večje, kot so bile pri lanskih devalvacijah, ki smo jih prebrodili brez večjih težav.

Pričakujemo, da bi morale priti do izraza pozitivne posledice teh ukrepov, plačevanje računov bo moralo biti bolj točno in redno. Kupci nam dolgujejo okrog 15 starih milijard in če bi v letu 1973 samo za pol zmanjšali rok sedanjega plačevanja, bi izboljšali položaj, kar zadeva obratna sredstva.

Cel sklop mer, ki je predvzet ima mogoče, vsak zase vzeto, neko pozitivno dejstvo. Kot proizvajalce investicijske opreme nas skrbi to, da gredo vsi predpisi za tem, da se tekoča akumulacija investira v obratna sredstva, zato lahko pričakujemo, da bo zelo malo investicijskih naročil. Zavoljo tega lahko pride celotna industrija investicijske opreme v recesijo. Za Litostroj sam sicer ta slučaj niti ne bi bil tako hud, ker smo si z izvozom za-

gotovili dovolj dela«, je v pogovoru dejal Marko Kržišnik.

Kar pa zadeva politično stabilizacijo, Marko Kržišnik meni, da gre tu za nekaj novega:

• »Vsi sloji so dani pod restrikcijo s šestmesečnim zamrznjenjem plač. Pod podobne kriterije kot gospodarske organizacije padejo tudi družbene skupnosti. Predvsem s politične plat je to zelo pomembno za počutje gospodarstva. Človek dobi občutek, da gre to pot zares, bolj zares kot kdajkoli prej«, je ob koncu dejal direktor Litostroja Marko Kržišnik.

Rada bi obiskala tudi Donit in Avtomontažo, pa so bili direktorji teh organizacij vse preveč zaposleni, da bi nama lahko odgovorili na vprašanja. Pa nič ne del! Bila sva zadovoljna tudi s tem, kar sva uspela zadnje dni lanskega leta narediti. Zvedela sva kar dovolj: eno pa nam je bilo še posebej všeč — leto 1973 z vsemi ukrepi in posledicami so povsod vzeli sila resno, na ukrepe so se tudi povsod zelo dobro pripravili in kljub pričakujočim težavam preveč skorajda vse organizacije, ki sva jih obiskala, optimizem, ki bo verjetno ob koncu prihodnjega leta že dal nekatere svoje rezultate.

Boris Eržen

Marko Kržišnik

SANJE so vedno takšne. Hodiš po zelenih tratah, sonček sije nad teboj, ptički prepevajo, nasproti pa prihaja gruča prelepih deklet. Lasje jim plapolajo v vetru kot Mariji Lojkovi v reklamah za Gaby's spray, nasmehi imajo sladke in skrivnostne kot Kristina Remškar (kadar se pri napovedi slučajno ne zmoti). In zobje, beli kot sneg — morda uporabljajo Blendax ... Prihajajo bliže in bliže, mlada, vabeča telesa, eno lepše od drugega, kot bi bila nabita z Melbrosijo. Ah, nenadoma sem se počutil mladega, vsaj dvajset let je zlezlo v tistem trenutku z mojega križa. Nadel sem si očarljiv nasmeh Sandija Čolnika in jim stopil naproti. Obstopile so me, božale in gladile po laseh. Potem je ena od njih zavpila. Prav grdo, po pijansko, za njo pa še ostale. Kričale so in vriskale, ena čez drugo ...

Ves prestrašen in kmalu tudi ogorčen sem se prebudil. Ne, niso vpile moje sanjske deklice, tudi moja stara ne, saj ona navadno — hvala bogu — že ob osmih zaspi kot top ... Tisti huligani so spet, ki se ob sobotah ponoči vračajo iz disko kluba in jim je trušč skisal možgane ...

»Tike tike tačke, nema više mačke, ha, ha, ha ...« je zopet zakrulilo tam doli na ulici. Kar vrglo me je iz postelje. Ta prekleta mularija, so si mar zato zgradili tisti center, da lahko sedaj budijo poštene ljudi?

»Tralala, o-o-o-o-o, uuuuuu«, so se zabavali mladeniči pod oknom. Adrenalin se mi je kar razlival po žilah, krepko razred-

Mi smo bili drugačni

čen z žolčem. Dvignil sem roletno in se sprijel s kljuko.

»Daj no mir, pusti jih! Pijani so, pa se hočejo malo izkričati«, me je vlekla moja stara nazaj v posteljo in momljala izpod navijalk. »Kar spomni se, tudi ti si bil mlad!«

Kakopak. Prebudili so me, prestrašili, sedaj naj jih pa še pozdravljam skozi okno, kaj? »Dober večer, gospoda, smo dobre volje, kaj? No, le pojte, le pojte. Ni lepšega, kot je lepa pesem iz mladih grl!« Ha, ta bi bila lepa. Po milico pojdem, prekleto barabe, huligani ...

»A bo mir, debili!« sem se zadrhl skozi okno. Opopumil sem se, ko sem tudi na drugih oknih opazil zbujene sosede.

»Kaj pa je stari? Te muči nespečnost?« je skočil pokonci smrčavec iz gruč in se zavrtel kot Džordže Marjanovič v rosnih letih. Tudi ostali so se obrnili proti mojemu oknu in reči moram, da mi ta vsepšna pozornost ni kdovekaj godila.

»Revež, spati ne more. Fantje, dajmo, zapojmo mu lepo uspavanko!« In so res začeli prepevati. Mišo Kovač je proti njim pravi slavček in v tistem trenutku bi še Slakom raje prisluhnil, čeprav bi jih sicer raje po rokah nosil kot pa poslušal njihov škripajoči meh. Od razburjenja sem skoraj protezo požrl in samo mišicam moje krepke babnice se imajo fantalini zahvaliti, da nisem kar skozi okno planil nanje. Potem so razdrli še nekaj duhovitosti na račun moje nespečnosti, na hitro pregledali repertoar ansambla Pro Arte in zakladnico narodnih izrazov, nato pa odrogovali naprej po soseski.

»Vidiš Štefka, to je pa današnja mula-

rija. Disko klubi, mamila, seks, drugo jim že ne gre po glavi ...« sem robanil. »Včasih, ko sem bil jaz v njihovih letih ...«

»No, le spat pojdi. Ne stoj ob oknu, da ne stakneš revme, starina. Kar pa se tiče tvojih mladih let in tega, kaj je šlo tebi takrat po glavi ... Ravno pravi se je oglašil,« se je muzala Štefka.

Saj vem. Jure je bil, tista stara goflja. Gotovo ji je povedal tudi za tisto, ko smo pobili polovico šip v gimnaziji, ker so nas izključili zaradi nekega oglasa ... Ampak, hec je pa bil, takrat. V časopis smo dali oglas, da Jože Klobasnik (naš profesor matematike) kupuje dobro rejene svinje in so potem razni mešetarji in živinorejci ves teden oblegali njegov zvonec in mu ponujali prvovrstno svinjino po najnižjih cenah. Se kolegi so ga zbadali, če bo odprl mesnico, ko so pred njegovo hišo stalno postavljali vozovi s krulčim tovorom ...

Ali pa takrat, takrat je bilo tudi zabavno, ko smo pred »Slonom« sredi noči zapeli nekaj korajžnih in so nas morali z dvema furgonom voziti v keho, kjer so nas potem hladili. Ja, to so bili doživljaji ...

Petje na ulici je že zamrlo, stara ob meni je tudi že smrčala, moj spanec je bil pa še daleč. Uh, smo bili takrat gavnerji. Jaz, Jure, Francelj in drugi. Vse mesto smo obrnili na glavo, kadar smo bili dobre volje. Ko bi se vsaj spomnil, kako je bilo takrat, ko smo hišniku obesili kolo na telegrafski drog. Tudi tega, kdo je profesorici za slovenščino pisal ljubezensko pismo, da je potem revico (in njenega moža) skoraj kap, se ne spominjam prav dobro. Je bil to Francelj? Nič, jutri stopim do Jureta, on ima boljši spomin. Pa še karte bova vrgla, če precej časa jih nisva.

Kmalu so po trati spet pritekale deklice s plapolajočimi lasmi in tista, z nasmehom Kristine Remškar, mi je celo pomežniknila ...

VIP